

Paní Alena Popperová, rozená Metzlová, se narodila 3. října 1932 ve smíšené česko-židovské rodině právníka Viktora Metzla a vyrůstala s mladší sestrou Norou. Téměř celý svůj život žije v Českých Budějovicích. Otec pocházel z Třeboně a matka Marie Metzlová, rozená Vlašimská, byla původem z Prahy.

Rodiče spolu měli velice hezký vztah. Otec se rodině naplno věnoval. Často brával děvčata na procházky a různé výlety. Velmi ráda vzpomíná na dětství, maminka se rodině také velmi věnovala, neboť byla ženou v domácnosti. S rodinou žila také služebná Maňka (Marie Kolářová), celkem třináct let a byla považována za člena rodiny.

Jako malá se Alena věnovala baletu. Už ve čtyřech letech tančila na baletní scéně Jihočeského divadla a byla tak nejmladší členkou baletu Jihočeského divadla. Balet měla velmi ráda a naplňoval ji, když jí však bylo osm let, přišli do baletního sálu příslušníci gestapa se slovy „*Co tady dělají ti židovští parchanti, ven!*“, čímž pro ni balet skončil.

Do zániku první republiky žili poklidným životem „*vyšší střední třídy*“ v domě v Nové ulici. Pouze tatínek Viktor Metzl byl židovského původu, nicméně nacisté se všemi členy zacházeli jako s židovskou rodinou. V rodině neměli žádného ortodoxního vyznavače judaismu. Židé byli nuceni nosit žlutou Davidovu hvězdu na oblečení, aby byli rozeznatelní.

Otec Viktor Metzl měl zakázáno chodit do své kanceláře, na veškeré kulturní a sportovní akce. Nařízení se rovněž týkalo nakupování, do obchodů směli až ve večerních hodinách, kdy však byla většina obchodů již prázdná. Nemohli vlastnit ani kolo, lyže či domácí zvíře. Paní Popperová říká, že rasismus a diskriminace je to nejhorší, co v životě zažila.

Nejdříve byl zatčen tatínek. Tehdy přišel do jednopatrového domu v Nové ulici český policejní strážník a s omluvou poprosil pana doktora, aby se s ním dostavil na gestapo.

Jednalo se už o třetí předvedení před tajnou policii nacistického Německa, avšak tehdy věděl, že se vidí s rodinou naposled. Krátce nato, 21. prosince 1944, byla zatčena i Marie Metzlová příslušníkem tajné policie. Tehdy Aleně i její sestře vyhrožoval plynem, se slovy „*Jestli vás tu příští týden najdu, jdete obě do plynu!*“

Po mamčině zatčení se vrátil bratranec Aleny Popperové z nuceného nasazení v Říši na dovolenou. Odvezl sestru Noru k příbuzným do Chotěboře a Alenu Popperovou do Prahy ke strýci Arnoštu Vlašimskému, který byl pražským gynekologem. Strýc, kterému tou dobou bylo 40 let, žil se sedmadvacetiletou herečkou Vlastou Matulovou. V Praze se Alena měla sice dobře, ale nedostávalo se jí potřebné pozornosti a lásky. Strýc se snažil udržovat její vzdělání, měla proto hodiny klavíru, ruštiny, matematiky a němčiny.

Dne 14. února 1945 se paní Popperové vryl do paměti. Jinak obvyklé sirény byly v ten den doprovázeny silnými otřesy a bombardováním. Do krytu nestihla doběhnout, nálet skončil. Strýc i teta se aktivně podíleli na stavbě barikád během pražského povstání. Jednoho dne přivedl strýc domů zuboženou ženu. To bylo pro Alenu tvrdou ránou, neboť se jednalo o její maminku, kterou nepoznala. Viktor Metzl zemřel v koncentračním táboře Mauthausen, který patřil k nejhorším likvidačním.

Maminka Aleny Popperové se pak už nikdy nevdala a ztrátu manžela nesla velice těžce. S návratem k normálnímu životu jim velice pomohla bývalá služebná, která paní Metzlové pomáhala s bytem a stravou ještě celý rok po válce, než se odstěhovala.

V Budějovicích se později pamětnice vdala za Bedřicha Poppera, účastníka zahraničního odboje na Blízkém východě, v severní Africe a v západní Evropě. Než dosáhla důchodového věku, pracovala jako sestra na RTG oddělení v českobudějovické nemocnici.

Po celý život je velmi statečnou a silnou ženou, svůj příběh předává i dalším generacím.